

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Învierii Domnului

† IOAN,

DIN MILA LUI DUMNEZEU,
ARHIEPISCOP AL COVASNEI ȘI HARGHITEI

*Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini,
har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi,
părintească binecuvântare*

*„Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim
pe frați; cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte.”
(I Ioan 3, 14)*

Iubiți frați și surori în Domnul,

Binecuvântat să fie Bunul Dumnezeu Care ne-a împărtășit acum două mari
bucurii: sosirea primăverii – înnoirea firii înconjurătoare – și trăirea unei
clipe din primăvara Învierii lui Hristos.

S-au auzit în tot spațiul nostru românesc ortodox, în acest post, dangăt de
clopot, chemări de toacă și rugă către Preasfânta Treime Dumnezeu.

Un Iordan de lacrimi a curs din ochii celor care s-au întâlnit cu Hristos în
minunata Taină a Spovedaniei.

Aceste lacrimi vor face să rodească pe mai departe întreg spațiul nostru
duhovnicesc.

Prin post, mulți dintre frații noștri au reușit să urce pe Everestul durerii –
Golgota – locul întâlnirii cu Hristos cel răstignit.

În Duminica a doua a Triodului s-a citit în toate bisericile noastre ortodoxe
„Parabola întoarcerii fiului risipitor”, rostită de Hristos – Fiul lui Dumnezeu.

Acolo ne-am regăsit cu toții, cei care ne-am depărtat și noi de Tatăl nostru
cel Cereșc.

ÎPS Ioan Selejan

În acest post am putut vedea, de data aceasta, nu un fiu risipitor care se întoarce la tatăl său, ci pe Însuși Fiul lui Dumnezeu întorcându-Se la Tatăl cel Ceresc.

Fiul din parabolă își cere partea de avere cu care pleacă în lume și o risipește.

Fiul lui Dumnezeu, Hristos Domnul, este trimis în lume să ne caute pe noi, cei ce L-am părăsit pe Tatăl, pe Dumnezeu.

Hristos n-a fost trimis în lume de Tatăl să ne răscumpere cu aur și argint, ci să ne răscumpere cu scump Sângele Său. Aceasta este partea de avere a lui Hristos prin care ne-a răscumpărat din robia păcatului și a morții.

Hristos n-a venit să-i răscumpere doar pe cei vii, ci și pe cei morți.

Iată nemărginita iubire a lui Dumnezeu!

Dacă pentru un om viu s-ar mai găsi ceva să-l răscumpere, dar pentru un mort, cine și-ar mai vărsa sângele?!

De ce și pentru morți?!

Pentru că omul, ființă dihotomică, nu sfârșește în țărână, ci trece prin țărână „dincolo”, acolo unde legile biofizice nu mai au nicio putere.

Organismul uman, ca formă pluricelulară, se comportă și răspunde legilor biofizicii.

Timpul este piatra care l-a ținut mereu legat pe om de pământ și de cele pământești.

Viața nu moare, ci, în Hristos, se mișcă spre Dumnezeu, adică nu către „nicăieri”, ci către Tatăl nostru cel Ceresc.

Unii se îndreaptă și azi către „nicăieri”.

Hristos ne spune că, pe toți aceia care se întorc la Tatăl, îi va păzi pe drumul de întoarcere, ca să nu li se întâmple niciun rău, cum s-a văzut în „*Pilda fiului risipitor*”.

La sfârșitul drumului, tatăl își îmbrățișează fiul; o dulce îmbrățișare dintre iubire și pocăință.

În contextul sfințelor slujbe din Biserica noastră, în Săptămâna Patimilor, vedem și noi cum Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Se întoarce la Tatăl.

Însă, pe cărarea către Cer, noi, oamenii, L-am așteptat ca pe un tâlhar la poalele Muntelui Golgota; pe Cel Care venise să aducă lumina în lume și să ne răscumpere, n-am vrut să-L lăsăm să Se întoarcă la Tatăl cel Ceresc, ci L-am răstignit ca pe un tâlhar.

Am făcut din Iubire tâlhar.

Ce cugetare, ce judecată, să pui pe aceeași treaptă valorică tâlhăria cu iubirea!

Dar să nu-i judecăm pe cei din vechime, căci și noi, azi, iubim tâlhăria și urâm iubirea.

O, ce îndrăzneală să stai la pândă pe drumul Golgotei și să-L răstignești pe Fiul lui Dumnezeu în drumul Său spre Tatăl!

Iubite frate creștine, ce ar fi în inima ta, dacă, în zorii zilei de mâine, ar veni cineva să-ți spună că fiul tău a venit aseară de departe, din lume, și a fost ucis la marginea satului?!

ÎPS Ioan Selejan

Noi, oamenii, L-am făcut să plângă și pe Dumnezeu.

Doamne, nu mai plânge, căci acum, la lumina Învierii Fiului Tău, cu lacrimi în ochi Ție ne rugăm: Ajută-ne să ne întoarcem de pe cărările pierzării, la Crucea iubirii Fiului Tău!

Doamne, se vor întâlni vreodată lacrimile mele cu ale Tale în Iordanul iubirii?!

Doamne, ajută-mă să grăiesc cu Tine în cea mai sfântă limbă omenească, graiul lacrimilor!

Iubiți frați și surori,

Poate veți zice că noi n-am fost părtași la Răstignirea lui Hristos, noi avem mâinile curate, așa cum a spus și Pilat: „*Nevinovat sunt de sângele Dreptului Acestuia.*” (Matei 27, 24).

Dar, iubită mamă creștină, câți fii ai răstignit și tu pe Golgota pântecelui tău?!

Vai! Trăim într-o țară plină de cruci pe care au fost răstigniți atâția copii care voiau să se întoarcă la tatăl și la mama lor și la al lor Creator!

E plin pământul de cruci!

De nu ne vom opri, mâine nu vom mai avea loc unde să mai semănăm nici măcar un bob de grâu.

Dumnezeu a semănat viață pe pământ, iar omul seamănă cruci.

În Sfânta Scriptură se spune că va fi un cer nou și un pământ nou (cf. Apocalipsă 21, 1), adică pământ fără cruci și Cer fără lacrimi de prunci.

Floarea de trandafir trăiește între spini. Oare de aici să se fi inspirat omul când, pe Cruce, L-a încununat pe Hristos cu spini?!

Iată Trandafirul iubirii pus de om între spini! Spinii apără floarea trandafirului, însă Hristos, pe Cruce, nu Se putea apăra, căci avea piroane în mâini.

O, Trandafir, Ce ai înflorit pe Crucea de pe Golgota, mireasma Ta a fost scump Sângele Tău!

Tu, nici azi nu Te-ai veștejit, ci ai rămas în Potirul Crucii, de unde cei însetați de iubire vin să-și astâmpere dorul întâlnirii cu Cel de Sus.

Omule, ai pironit un Trandafir, ai pironit pe Cruce pe Soarele Dreptății, dar nu ca să-I înveșnicești lumina acolo, pe Golgota, ci să-L stingi.

Câtă îndrăzneală a avut omul! Voia să stingă Soarele, să nu mai fie lumină ca să nu i se mai vadă ale lui fărădelegi.

O, câtă îndrăzneală să bați piroane în Soare!

Pe Cruce, omul răstignește Trandafirul, sublimul frumuseții, iar lângă Cruce vedem urâtenia frumuseții umane.

Hristos însă, cu piroanele din mâinile Sale, îl va restaura pe om aducându-l la frumusețea cea dintâi, pe care o pierduse.

Adam a fost izgonit din Rai pentru că a păcătuit, iar Hristos a fost izgonit de pe pământ pentru că a iubit.

ÎPS Ioan Selejan

Din doi ochi curgeau lacrimi care udau Trandafirul de pe Cruce.

Erau ochii Maicii Domnului. Lacrimile Maicii Domnului au luat atunci chipul Cerului spre care Se îndrepta Fiul său.

Privind în ochii Maicii Sale, văzu în ei chipul veșniciei, căci Cerul și veșnicia se topesc în ochii mamei.

Zorile veșniciei răsar din ochii mamei. Ochii mamei sunt două stele pe bolta veșniciei.

Tinerilor, vouă vă grăiesc: Iubiți-vă părinții și nu ardeți lacrimile mamei!

Iubiții mei fi duhovnicești,

De la Buna Vestire până la Cruce este un arc peste Taina Întrupării lui Hristos. Hristos trage vâlul de pe Taina Întrupării și ne arată că pe Cruce a suferit în trup.

Hristos n-a fost o nălucă, ci din coasta Sa a curs sânge și apă. Hristos știa că, după Înălțarea Sa la Tatăl, vor apărea controverse și de aceea Își scrie Testamentul cu apă și sânge.

Răscumpărarea noastră s-a făcut prin Jertfa lui Hristos.

Jertfa a fost dintotdeauna actul prin care omul I-a adus mulțumire lui Dumnezeu.

Omul aducea jertfa la altar, însă, de data aceasta, Jertfa Se duce la Altarul Crucii.

Nu ostașii Îl duceau pe Hristos la Golgota, ci El îi ducea pe ei.

Ostașul a luat atunci chip de jertfitor, de „preot”, care, cu sulița, coasta I-a împuns.

Iată prima Liturghie săvârșită de un ostaș. El primise poruncă să săvârșească prima Liturghie Hristică la care erau de față Maica Domnului, ucenici și cete îngerești.

Ce taină mare!

Nu unui înger i se dă poruncă să jertfească, ci unui ostaș.

Așa cum, atunci, ostașul a împuns cu sulița coasta lui Hristos, preotul din biserică împunge prescura pentru săvârșirea Sfintei Liturghii, unde Hristos Se jertfește de fiecare dată pe Altarul bisericii.

Vino și tu, așa cum a venit Maica Domnului, cu lacrimi în ochi, la Liturghia Jertfei Fiului său.

Câți mai lăcrimăm azi la Sfânta Liturghie, când preotul, din Sfântul Altar, în numele lui Hristos, zice: „*Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor*”.

Hristos zice: „*Acesta este Trupul Meu*” la prezent.

Hristos ne cheamă să ne împărtășim cu El viu și nu zice: „*Mâncați, acesta a fost Trupul Meu*”.

Hristos a înviat, este viu.

De aceea se zice și azi în Sfânta Liturghie: „*Acesta este Trupul Meu*”.

Viu este Dumnezeu!

Ultima Cină I-a fost pregătită lui Hristos de Apostoli, pe Muntele Sionului, iar Hristos ne-a pregătit prima Cină pe Cruce.

ÎPS Ioan Selejan

Fără Cina de pe Cruce, omul ar fi murit.

Astfel, cei ce se împărtășesc cu Hristos au viață veșnică.

Ostașul, cu sulița, deschide izvorul Sângelui, izvorul Iubirii din care se adapă azi toți cei însetați.

De atunci, acest izvor n-a secat și va curge mereu, căci, și la Cina Mielului, ne vom împărtăși tot cu scump Sângele lui Hristos.

Ostașul n-a ucis, ci a aprins pe Cruce focul iubirii lui Hristos.

El nu ține în mână sulița urii, ci o torță cu care a aprins lemnul Crucii care ardea, dar nu mistuia Trupul lui Hristos.

Acel foc ardea doar păcatele noastre cu care Se îmbrăcase Hristos.

Hristos, la Înviere, nu iese din mormânt cu veșmânt negru, ci alb. Focul arse-ese toate păcatele noastre.

Crucea aprinsă de ostaș pe Golgota rămâne singura candelă din univers spre care trebuie să ne îndreptăm și să luăm lumină pentru candela sufletelor noastre.

Privind la Cruce, ne aducem aminte ce a făcut Hristos pentru noi și ce facem noi pentru semenii noștri.

În graiul nostru românesc, cuvântul „*răstignire*” stă în centrul actului de Jertfă.

În alte limbi, actul Jertfei poartă pecetea cuvântului „*crucificare*”, punându-se accent mai mult pe felul în care o persoană era condamnată la moarte.

Însă, în graiul nostru, cuvântul „*răstignire*” are un plus de valență și exprimă starea pe care a avut-o Fiul lui Dumnezeu atunci, când era pe Cruce.

Dacă analizăm cuvântul „*răstignire*”, el este compus din prefixul „*răs-*” care are aici sensul de negație și cuvântul de bază „*tihnă*” (*ticnă, tignă*).

În graiul nostru românesc atât de expresiv, cuvântul „*răstignire*” ne arată că, pe Cruce, a fost locul unde Fiul lui Dumnezeu n-a avut tihnă.

Hristos a fost judecat și răstignit de „*drepți*”, nu de păcătoși. „*Drepții*” ar fi vrut ca Trupul lui Hristos să fie dat corbilor, însă Hristos a hotărât ca Trupul Său să fie dat păcătoșilor.

Zaheu s-a suit în sicomor ca să-L vadă pe Hristos. Hristos S-a suit pe Cruce ca să vadă toată lumea.

O sigură cruce arde în univers. Aceea este Crucea lui Hristos.

Moise a lovit cu toiagul Marea Roșie și a despiciat-o în două, ca să salveze poporul lui Israel.

Ce mare minune!

Însă ostașul a lovit cu sulița coasta lui Hristos, de unde se deschide izvorul iubirii nemărginite a lui Dumnezeu.

Anonimul ostaș n-a scris nicio carte cu condeiul, însă a scris cu sulița una din cele mai fascinante pagini din Cartea vieții lui Hristos.

El este cronicarul vieții lui Hristos. El n-a scris pe un pergament, ci a scris atunci, pe lemnul Crucii, viața lui Hristos.

ÎPS Ioan Selejan

Văzând, scria. Lui i s-au deschis ochii să vadă Taina Jertfei Fiului lui Dumnezeu.
O, Sfântă Cruce, tu ești Cartea vieții lui Hristos!

Ostașul a scris această Carte a vieții lui Hristos cu slove pe care le poate citi și înțelege orice pământean.

A scris în graiul iubirii și al iertării: „*Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac.*” (Luca 23, 34).

Iată câteva cuvinte scrise în această carte: iubiți-vă, iertați-vă, jertfiți-vă!

Ostașul n-a scris cu cerneală viața lui Hristos, Liturghia Jertfei Sale, ci cu însuși Sângele Fiului lui Dumnezeu. N-a scris cu pana, ci cu sulița, pe care, pentru fiecare cuvânt, o înfigea în coasta lui Hristos.

Hristos i-a dat Sângele Său ca să scrie această carte pe brațele Crucii și am văzut că tot cu Sângele Lui a scris pe cealaltă față a Crucii și numele celor pentru care S-a jertfit. Undeva, pe ultimul rând, era scris și numele meu: *Ioan din Carpați*.

De aceea, de câte ori citesc această carte scrisă cu Sângele lui Hristos, mai întâi o sărut.

Citește și tu, iubite frate creștine, această carte și vei găsi acolo numele tău și al părinților tăi. Ea este Cartea neamului lui Hristos, a fraților Săi pentru care S-a jertfit. Pentru ei a venit în lume, ca să-i ducă în Casa Tatălui Ceresc.

Aceasta este o carte vie. Ea îi apără și-i păzește pe cei ce o citesc la lumina lacrimilor.

Ne punem mereu întrebarea de ce se citește tot mai puțin azi.

Pentru că totuși se scrie mult, dar se scrie cu cerneală și nu cu lacrimi.

Iubiți frați și surori,

Omul nu este nenorocul istoriei.

Omul nu este o pauză între naștere și moarte. El transcende moartea. Ea îl așază pe aripile veșniciei.

Mormântul este o aripă a veșniciei.

Prin el, omul coborând, urcă în veșnicie.

Un fariseu – Iosif din Arimateea – Îl ajută pe Dumnezeu să-Și pună Fiul în mormânt. Dumnezeu Și-a ales ca gropar un fariseu.

Ce ar fi azi Învierea fără Iosif – *groparul din Arimateea*?!

După cum înaintea zorilor e noapte, tot așa, înainte de înviere e moartea.

Mironosițele L-au căutat pe Hristos în mormânt. Unii Îl mai caută și azi pe hartă.

Mormântul lui Hristos a rămas gol ca în el să ne îngropăm noi și apoi să înviem.

Pe crucea părinților, noi am scris și: *Iisus Hristos Nika*, adică *Iisus Hristos învinge*.

Ce mare cinste pentru un creștin ca, pe crucea lui, să scrie și numele lui Hristos Biruitorul!

ÎPS Ioan Selejan

Nici în mormânt nu suntem singuri, ci suntem cu Hristos. De aceea, nu mai plânge la mormântul maicii tale, că nu e singură nici acolo. Singurătatea nu mai bântuie acum în univers; ea a fost alungată de Hristos.

Toți cei adormiți în nădejdea învierii vor învinge moartea și vor învia.

Învierea este întoarcerea omului în nemurire.

Sub cruce nu sunt cei învinși de moarte, ci cei ce au învins împreună cu Hristos moartea.

De aceea noi nu putem vinde pământul sacru, căci este un pământ cu sfinte moaște.

Învierea este o mare provocare pentru filozofie.

În existența sa, omul este în relație cu sine și cu „*dincolo*”. Omul are o relație istorică și directă cu Dumnezeu.

Învierea transcede condițiile spațio-temporale ale acestei lumi; ea pășește dincolo de marginea minții.

Moartea despică temporar omul în țărână și suflet, însă nu se întrerupe relația cu Dumnezeu.

Omul, prin moarte, depășește limitele spațiului și ale timpului.

De azi, omul trece prin moarte în metaistorie și rămâne în relație veșnică și mai presus de grăire cu Dumnezeu.

Iubiții mei fi duhovnicești,

Cu părintească iubire v-am scris aceste cuvinte spre a voastră mângâiere și-L rog pe Bunul Dumnezeu să vă învrednicească a petrece acest mare Praznic al Învierii Domnului în deplină pace și sănătate.

Doamne, nu ne părăsi la ceas de cumpănă și la grele încercări!

Părinților, iubiți-vă fiii!

Fiilor, iubiți-vă părinții!

Și cu toții să-L iubim pe Dumnezeu și scumpa noastră țară, așa cum au iubit-o Brâncoveanu și fiii săi.

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor,

† IOAN,
al Munților